

Podlasica.

(Črtica. — Spisal Fr. Ks. Steržaj.)

(Konec.)

Matevžku se je široki obraz kar smejal. Uganil je bil, kaj hoče Lipček z vodo. Nestrpno ga je gledal, ko je tako počasi korakal.

„Nesi hitro, nesi!“

„Da razlijem?“

„Kaj boš razlil!“

Naposled je le prišel do parobka.

„Prav počasi odmakni klobuk, Matevžek!“ mu je dejal. Ta je previdno zmikal. Nato pa se je postavil poleg in čakal. Lipček je vlival vodo, klobuk se je praznil in izpraznil — tedaj pa — —

Hop — hop!

„Jo že imam!“

„Jaz jo imam!“

„Jaz tudi!“

„Nič nimaš, Matevžek!“ In res nič ni bilo!

Pod Lipčkovim klobukom pa je nekaj skakalo. In to Matevžku ni bilo po volji. On jo je izteknil, on Lipčku povedal zanjo, in sedaj naj bi jo mesto njega dobil ta — Šiškov Lipe. Ne boš!

„Lipček, čegava pa bo?“

„I čegava? Kdo pa jo je pokril?“

„Jaz. Saj sem tiščal luknjo, da si prinesel vode.“

„Ha, ha! Pa bi jo bil prijel.“

„Kdo jo je pa našel?“

„Ti!“

„No vidiš! Kdo je tebi povedal zanjo?“

„Ti!“

„Čegava je torej?“

„Moja.“

„Ojé! Če sem jo jaz našel, jaz povedal, kje je, pa praviš, da je tvoja.“

„Zakaj pa ne vprašaš, kdo je vode prinesel in kdo jo pokril s klobukom, a?“

Matevžek je molčal, a očesci sta mu jezno gledali okoli. Ni vedel, kaj bi naredil, da bi je tudi Lipček ne dobil. Ali on — ali pa nobeden! Tako je sklenil. In Kodranov je navadno tudi izpeljal, kar je sklenil.

Šiškov Lipček je pa tiščal klobuk z obema rokama na parobek in še vedno ugibal, kako bi jo prijel, da bi ga ne ugriznila. Zakaj, da grize, to je dobro vedel. Saj so se učili v šoli. Tudi to je vedel, da jezna in razdražena rada skoči psu ali tudi človeku za vrat. Zato se je bal premakniti roke od klobukovih krajev.

To priliko je porabil Kodranov.

„Čegava bo?“

„Moja.“

„Misliš?“

„Ojej! — Miruj!“ je zaklical Lipček in sunil z noge nazaj, da bi zadel Matevžka, čigar palec in kazalec sta bila prišla v najožjo dotiko s tankimi, napetimi hlačicami, kakor bi poskušala, je-li dobro blago.

„Čegava bo?“ je vprašal iznova in hotel iznova poskusiti. Tedaj pa je Lipček med skakanjem odmaknil roko in naredila se je odprtina, odkoder se je pokazal rjavkasti rep podlasice. „Aha, za rep jo primem“, si je mislil in hotel misel v trenutku tudi izvesti.

A roka, ki je bila izginila pod klobukom, se je naglo zopet pokazala. Obraz Lipčkov se je skremžil, usta so se mu široko odprla in iz njih se je izdrl čuden, bolesten glas.

„—Au — Ojej ojej, — ú-ú-ú!“

Za roko se ga je držala podlasica z zobmi in visela nizdol. Lipček pa je skakal z noge na nogo, otresal z roko in vpil, da so stali Matevžku lasje po konci.

Rad bi bil Lipčku pomagal, pa ni vedel, kako. Naposled ga je prijel za roko in stisnil za vrat podlasico, ki je še zmirom visela na roki. Zobje so izpustili — a takoj zopet zagrabili. Bil je to Matevžkov sredinec, in zanj se je držala podlasica. In tedaj so se njemu raztegnila usta, široko, široko.

Vpil je, da so ga slišali celó Kodranova mati, ki so bili precèj daleč na njivi. Otresal je in naposled le otresel hudobno podlasico, ki je v dolgem loku odletela v grmovje in se skrila v listje.

Ona dva pa sta še dolgo tam stala in jokala. Potem pa sta jo le ubrala s krvavimi prsti domov in potoma sta se najbrže šele domislila, kar so jim učitelj v šoli že tolikrat zabičavali: „Ne muči živali!“ — Zakaj Lipček je vzdihnil tam pri Kodranovi hiši:

„Jaz ne bom več stikal za gnezdi po grmovju.“

Če je ostal mož-beseda, še nisem poizvedel.

Pastirček.

Na gori pastirček zapoje,
Ko jutra se žar zažari;
In pesmi prepeva po svoje
Od jutra do pozne noči.

Ko slišim jaz to radovanje,
Srce mi objame nemir:
Spomini na čase nekdanje
Sušijo veselja mi vir.

F. Osojski.

